

No. 45
(19)
9 MEI
1917
AFZONDER-
LIJKE
NUMMERS
12½ CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

ABON-
NEMENT
PER
KWARTAAL
f 1.50
PER WEEK
12 CENT

DE RAMP TE ZIERIKZEE

Een grafkrans van H. M. de Koningin.

Donderdagmiddag is door een Hofbediende namens H. M. de Koningin aan den Burgemeester van Zierikzee een prachtige grafkrans overhandigd, om neer te leggen op het graf der ongelukkige slachtoffers van den bomaanval. Op onze foto ziet men den Burgemeester den krans neerleggen.

Generaal Snijders te Zierikzee.

Generaal Snijders heeft met den commandant van Zeeland, Schout bij Nacht W. C. J. Smit, en gevolg een bezoek gebracht aan Zierikzee, om de verwoesting door de bommen aangericht in oogenschouw te nemen. — Onze foto geeft generaal Snijders met den commandant van Schouwen en Duiveland, 1en luit. J. P. Louwerse.

Het schoone Bloemendaal

De vermaardheid is niet van vandaag of gisteren. De Genestet, Beets, Huet, illustre vaderlandsche schrijvers, bezongen zij niet reeds deez' lieflijke plek op den aardbodem... En doen wij het thans niet, zij het dan niet in zóó schoone woorden als de drie bovengenoemde collega's...

De gemeente Bloemendaal omvat de dorpen Bloemendaal, (dat spreekt,) Overveen, Aerdenhout en Vogelenzang. Het voor-

Ook wordt er soms een jonkman aangetroffen met een verrekijker, die voor vijf cent per persoon een poosje te uwen dienste staat. In een kring rond het plateau staan een aantal banken, en wie zich daarop neerzet, zou er zijn heele leven wel willen blijven zitten, zoo heerlijk is het Panorama. Wij voor ons kennen geen mooier in ons vaderland. *) Overal langs de heuvels rondom ziet men als een bekleeding van donker mastboomengroen, geestig steken de roode pannendaken en torentjes van landhuizen

doemt Zandvoort op met zijn uitzichttoren en de dommen zijner badhuizen als een groote vesting met een heele bezetting van pretmakers. Ginds teekenen de torens en huizen van Haarlem zich af. Weer verder naar het Noord-Oosten steekt de nijvere Zaanstreek haar woud van fabrieksschoorsteen de lucht in, en waar men ook henen ziet, overal is het mooi en belangwekkend. In één woord: het Kopje is eenig, waarlijk eenig!... Zou althans overal ter wereld eenig zijn, maar wat elders eenig wezen zou, in Bloemendaal is het natuurschoon voor het opscheppen: te Aerdenhout is n.l. een tweede Kopje, waarvan het uitzicht, zoo al niet even mooi als het eerstgenoemde, toch uiterst bekoorlijk genoemd mag worden. Langs prachtige wegen bereikt men, al afdalend van „Het Kopje”, het Bloemendaalsche bosch,

De weg naar het dorp Bloemendaal.

De De-Genestetbank.

naamste ervan is Bloemendaal zelf, en dan komt in betekenis Overveen, waarmede het dooreen fraaien weg verbonden is. Van alle kanten zijn deze dorpen met elektrische trams en spoortrein te bereiken. Er zijn postkantoren, goede scholen, ruime woningen, waterleiding, electrisch licht, en nog 'n heele boel dingen meer, waar een mensch prijs op stelt; kort en goed het is „van alle gemakken voorzien”, wat je noemt; maar bovenal, het is voorzien van iets, dat, al ware het met ongemakken van ingrijpende soort gepaard, de menschen bij duizenden en duizenden er heen trekken zal zoo lang het bestaat;

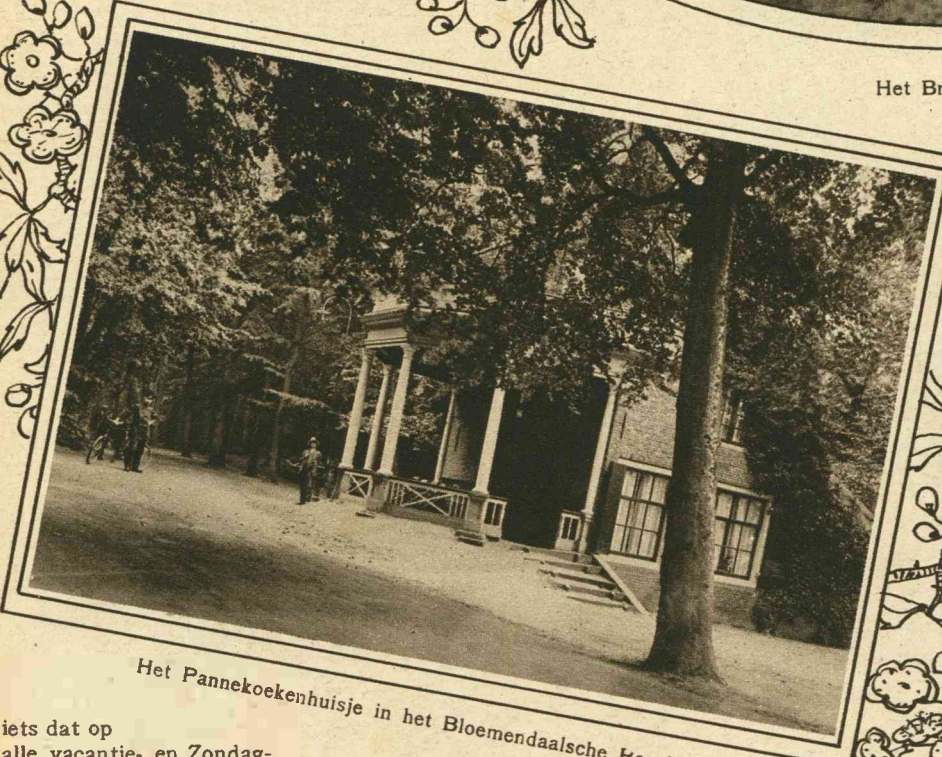
Het Brouwerskolkje.

den roem van het dorp. Allerlei paadjes door het hout wisselen af met monumentale beukenlanen.

Onze kiek geeft een der mooiste plekken uit het bosch weer, nabij den vijver, de kom van Saxenburg genaamd, met op den oever den spokigen ouden boom, die ons aan het vers van den grooten dichter, op zulk een fantastisch gedrocht doet denken:

Met uitgestroopten arm,
Ten halven afgeknust
Wie staat er daar, en steekt
Een onbestaande vuist
Ten hemel? Is 't een reus
In beelde? Neen, 't en is
Geen menschenbouw; 't is eer
Een wangedaantenis.

In het bosch, aan een monu-

Het Pannekoekenhuisje in het Bloemendaalsche Bosch.

In het Bloemendaalsche Bosch bij den vijver.

iets dat op alle vacantie- en Zondag-fuivende menschen een machtige bekoring uitoefent, en steeds zal uitoefenen zoolang de menschen nog oogen en ooren, een hoofd en een hart zullen hebben... Dat iets is natuurschoon. En nog wel een natuurschoon van zulke heldanigheid, dat het met het bijzonderste in andere streken wedijveren kan. Woeste duinen en bosschen, aangelegde parken, verrukkelijke schilderachtige polderlandschappen, natuurschoon, zoo ge ziet, van velerlei karakter...

Om met de hoogst aangeschreven en tevens hoogst-lyggende merkwaardigheid te beginnen, voeren wij onze lezers eerst naar het „Kopje”, een verrukkelijk duin, dat, naar het voorbeeld van den aardbol, van boven afgeplat is en op welks afgeplat gedeelte een oriënteertafel staat.

er uit op. Eindeloze verten van glanzend groene weiden strekken zich alom landwaarts uit, en naar het Westen liggen de woeste ruige ruggen der duinen als een onafzienbare kudde aangespoelde voorwereldlijke monsters. Ginds ligt tintelend zilver de zee; men ziet de haven van IJmuiden de gastvrije armen harer pieren uitsteken. Daar

*) Behalve natuurlijk ons weekblad „Panorama”; dat blijve hier buiten beschouwing.

mentale raan vindt men het genoeglijke ouderwetsche Pannekoekenhuisje, waar rondhenen heele kampementen van stoelen en banken en tafels onder het lommerrijk geboomte zijn uitgezet, en waarop de hongerige en dorstige wandelaars als trekvogels in heele zwermjes komen neergestreken.

De wandelaar zal ter hoogte van het hotel „Duin en Daal” in 't bosch een fraaie bank bespeuren. Dit is de bank gewijd aan de nagedachtenis van den dichter, die te Bloemendaal vaak vertoefde. Onze lezers vinden hierbij een afbeelding van die eenvoudige, in groote lijnen gehouden De-Genestetbank. Om alle abuizen te voorkomen, moeten wij u opmerkzaam maken, dat de heer, die erop zit, niet De Genestet, doch een ander is, n.l.

onze fotograaf en vriend. Hoe hij het aanlegt, zichzelf te klieken, zult ge allicht vragen, maar dit is een vakgeheim, dat wij, hoe gaarne wij onzen lezers ook believen, hier ter plaatse niet gaarne zouden ontsluiëren. Gunst, het is heel eenvoudig, zooals alles wat 'n mensch eenmaal weet, maar je moet erop komen, zie je...

We gingen na bezichtiging van de De-Genestetbank eens opsteken in hotel „Duin en Daal“ dat daar vlakbij zoo heerlijk temidden van geboomte aan een vijver gelegen is, om versterkt en verfrist onze wandeling voort te zetten, nu naar Overveen.

Langs een bekoorlijken, zich zwaar voortslingerenden duinweg daalden wij neerwaarts, en bereikten een mooi villapark; dan met een klein omwegje landden wij middenin het eigenlijke dorp Overveen, een aardig hoekje van de wereld, befaamd om zijn bloembollenteelt zooals ge weet, maar waar bij ons bezoek geen enkele bolbloem nog op de velden werd aangetroffen. Daarentegen treft men er wel een ontzettenden hoop „bollenschuren“ aan, dat zijn de pakhuizen waarin de bollen worden opgeborgen. Het dorp heeft nog aardige oude huisjes. Een echt leutig knus buurtje is het, meer dan ook niet. Maar van hier leidt een mooie weg naar het nabijgelegen Brouwerskolkje, een liefelijke waterpartij temidden van golvende duinhellingen en dicht geboomte. Op den top van het hooge duin is het bekende theehuis, een verzamelplaats voor duizenden vakantie-kinderen en -mensen. Het wemelt er in den zomer van dat jonge goedje.

Hetzelfde moet erkend worden van de bekende uitspanning Kraantjellek, die, gelegen aan den voet van het historische duin de Blinkert, een vierendeel uur van het kolkje ligt.

De omgeving hier is te allen kant zeer uitnemend; de Elswoutslaan met het oude heerenhuis Elswout en heerlijk oud park, de prachtige wandelingen naar Haarlem, Aerdenhout en zoo naar Zandvoort; het nabijgelegen Heemstede, — waar ge van hier ook henen trekt — het is alles een beeld van natuurschoon. Terwijl ook aan den anderen kant van Bloemendaal, naar het Noorden dus, een rijkgeschakeerde schoone streek ligt, Santpoort, Velsen, Beverwijk, en niet ver van het dorp Bloemendaal de o vergelijklijk mooie duinwandelingen rondom het gesticht „Meerenberg“, en zoo naar de ruïne van Brederode, ook al een groot aantrekkingspunt voor uitgaansmensen...

Zoodat dit Bloemendaal, behalve op zichzelf een der fraaiste plekken, die wij in ons land kennen, ook nog een soort van welgelegen stationnetje is, om daarvan uitstapjes te maken naar een omgeving zoo schitterend als... Bloemendaal zelf bijna!... S.

Niets bijzonder

door
P. Schravensande

15 Febr. (Westelijk front). Niets bijzonder.

Zóó stond er, heel eenvoudig en heel kort, haast al te eenvoudig en al te kort. Ze namen maar een half regeltje van de dagbladen in beslag, die enkele woorden. Daar had dien dag de grond dus niet gedreund van de charges der cava-

BUSSUM'S EEUWFEEST.

Het eeuwfeest van Bussum als zelfstandige gemeente is den 1sten Mei op eenvoudige wijze gevierd, daar de ernstige tijdsomstandigheden de vroegere plannen tot luisterrijke herdenking in duigen hebben doen vallen. Een comité van oud-Bussumsche vrouwen bood aan 't gemeentebestuur een viertal oud-Hollandsche stoelen en een antieke kast aan voor de raadszaal. Mevr. Douairière J. Roell van Heukelom voerde daarbij het woord. Onze foto geeft een reproductie van de oorkonde, die met het geschenk overhandigd werd.

lerie, geen heldere commandostemmen hadden door de lucht geklonken, doch ook het gekerm en gekreun van vele gewonden was niet gehoord en de hospitaalsoldaten verrichtten niet hun heldhaftig werk in de vuurlinie. Er gebeurde dien dag immers niets bijzonders, zeiden de dagbladen. En met een verveeld gebaar leggen we onze courant terzijde,

heid zijner daden niet bewust kon zijn. Toen hadden ze afscheid genomen en Line dacht dat ze nooit meer gelukkig zou zijn, zoolang hij weg was. Eerst hadden de dorpsmeisjes Line wel bewonderd om haar standvastig wachten, doch na enkele jaren waren ze gaan spotten, omdat Line wachtte op een prins die nooit komen zou. Line bemoeide zich nooit

met de jongens van het dorp, ook niet toen de vaak hartelooze spot haar het bloed naar de wangen dreef. Ze wist dat het heel, heel lang duren zou eer hij komen kon, haar prins, doch dat hij komen zou, was zeker. Zóó diep had hij haar in de oogen gekeken met zijn vasten blik en zóó ernstig en ontroerd had zijn stem geklonken, toen hij haar zeide dat zij de eenige voor hem was op de gansche wereld, dat zij geen heilige beloften van noode had, doch zich snikkend aan zijn borst had gevlied.

En nu, hij was gekomen. Trots alle spottennijen, trots alle verleiding die hem in die groote wereld moest omringd hebben, was hij gekomen als haar trouwe, edele prins. En in haar

BUSSUM'S EEUWFEEST.

De vroede vaderen van de jubilerende gemeente, benevens eenige genoodigden, o.w. de Commissaris der Koningin in Noord-Holland, Jhr. mr. dr. A. Roëll, Zittend, 2e van rechts, de Burgemeester van Bussum, mr. H. Th. 's Jacob.

schier eerbiedige gedachten over hem verdiept, zag ze niet, dat achter haar een slanke jonge man naderde, langzaam aan en zachtjes, zachtjes, opdat ze hem niet hooren zou, haar liefste. Hij wilde haar bekijken zonder door haar gezien te worden en het gelukte hem zich achter een heg te verschuilen, zonder dat ze hem bemerkte had. Hij stelde zich voor daar eenige oogenblikken haar te mogen bewonderen, zoo maar heel stil, doch toen hij slechts even haar lief gezichtje had gezien, waarop 't zonlicht speelde, toen wist hij dat het thans geen tijd was voor stille bewondering. Met een sprong was hij achter de heg vandaan en had haar omvat.

„Mijn vrouwtje,” zei hij eindelijk, „wat heb ik je lang laten wachten, hoe dank ik je voor je trouw.”

En Line zei maar niets. Ze schreide. Ze schreide haast nog meer als bij hun afscheid, doch Fritz troostte haar nu niet, omdat hij wist, dat het tranen van geluk waren. Stil hield hij haar tegen zich aangedrukt, tot ze eindelijk haar betraand gezichtje ophief en hem aanzag, met zulk een groot geluk in haar lieve oogen, dat Fritz ontroerde en zich afvroeg hoe het toch mogelijk kon zijn dat hij het was, die het groote en eenige waardevolle in dit kinderlijk leven brengen kon.

„Ben je heusch gekomen, Fritz, en blijf je hier?”

„Ja, lieveling, en spoedig zal het bruiloft zijn.”

DE VERJAARDAG VAN H. K. H. PRINSES JULIANA.

De Koninklijke familie, staande vóór het Paleis in het Noordeinde, woont het defilé bij van de regimenten Grenadiers en Jagers ter gelegenheid van den verjaardag van H. K. H. Prinses Juliana.

contract van zijn compagnonschap in de zaak op te maken. Dat is het, hoor!”

„Papa,” riep Fritz, „dat meent U niet. Die groote verantwoording op mijn leeftijd!”

„Menschen, die over trouwen spreken zijn tot alles in staat, nietwaar moeder?” vroeg de heer Willner aan zijn vrouw. Mevrouw knikte maar eens met een gelukkig lachje. Ze vond het zoo heerlijk haar zoon, haar eenige, weer terug te hebben en hem zoo in-gelukkig te zien.

Fritz had natuurlijk zijn wil doorgezet. Na verloop van enkele maanden waren ze getrouwd, Fritz en Line. Zij begreep nog niet ten volle haar geluk en wanneer ze samen in hun uitgestreken tuin wandelen en Line tusschen de boomen door de witte villa zag, die nu haar thuis was, dan kwamen haar vaak de tranen in de oogen en zei ze: „Ach, Fritz, liefste, als het toch altijd maar zoo blijven kon, zoo heerlijk en gelukkig als het nu is. Ik heb zoo'n groot geluk niet verdiend.”

Dan nam hij haar in zijn armen, noemde haar zijn bange vrouwtje en kuste haar tranen weg. Dan waren ze weer vrolijk en liepen elkaar na als blijde, jonge kinderen. En het was goed, dat ze een ruim, vrij park om hun huis hadden, want de oude boekhouders van de firma zouden wel hun eerbiedwaardige hoofden geschud hebben als zij den jongen patroon zoo

hadden zien draven achter zijn vrouw aan.

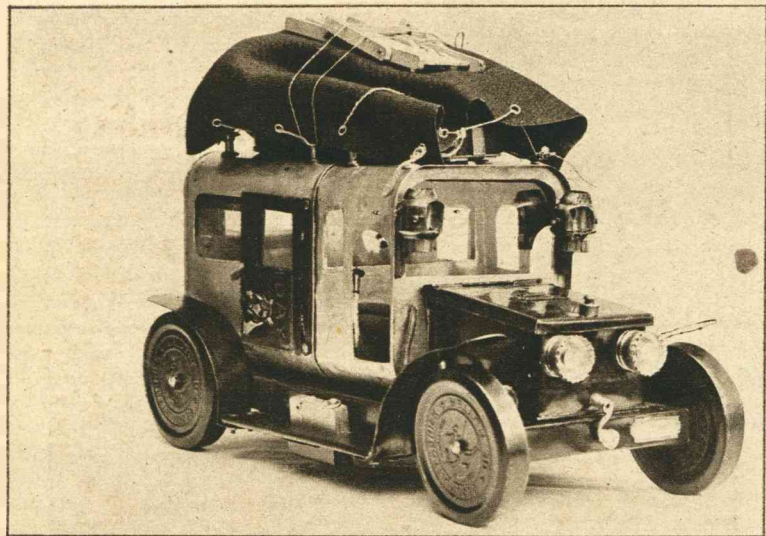
Zoo ging er een jaar van stil geluk voorbij. Vaak kwamen Fritz' ouders bij Line op bezoek en zeiden dan steeds dat Line Fritz bedierf, en wanneer Line er niet bij was, zeiden ze aan Fritz, dat hij zijn vrouw bedierf, doch tot elkaar zeiden de oudelui dat het toch een wonder was zoo innig veel als die twee van elkaar hielden.

Maar het draven rond de perken was nu al een poos gedaan en vaker dan vroeger kwam mevrouw Willner haar schoondochter bezoeken. Lange gesprekken had de oude dame dan met het jonge vrouwtje. Fritz was zenuwachtig den laatsten tijd en zijn vader had hem gezegd, dat hij maar een paar weken vacantie moest nemen. „Toen jij werd geboren was ik tenminste lang niet zoo van streek, hoor!”

Fritz gaf geen antwoord, doch toen hij den volgende morgen het privé-kantoor binnenstormde en hij riep „Vader, een zoon, een zoon!” toen omarmden de beide mannen elkaar en waren er tranen, ook in de oogen van den ouden man.

„Nu, grootvader, nu ben je toch ook van streek!” riep Fritz, „je kunt je niet goedhouden!” — „Onzin,” bromde de oude heer, „k ben verkouden. Hoe is 't met Line?”

„Prachtig, Papa, alles best! 'k Ga maar weer,” en weg was hij.

EEN VERJAARGESCHENK AAN H. K. H. PRINSES JULIANA.

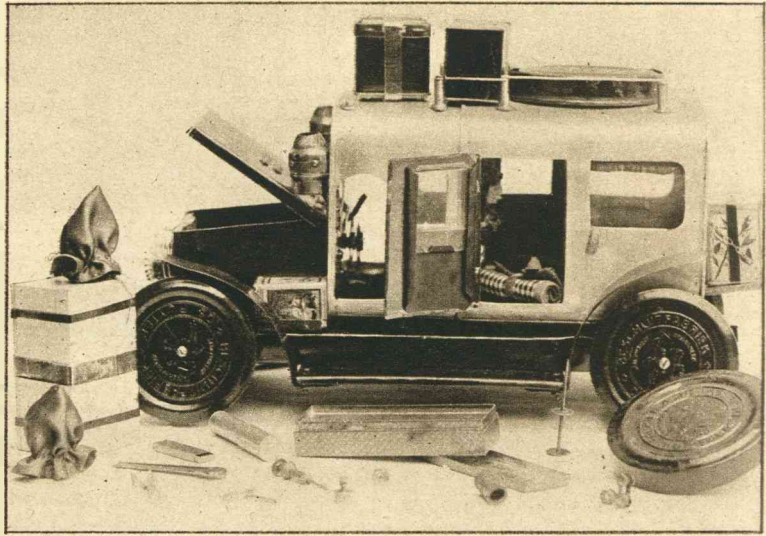
De heer C. Prince, bekend om hetgeen hij op huisvuilgebied doet voor onze gemobiliseerde soldaten, heeft een auto geconstrueerd van afval-blik, die in 't geheel (aan schroefjes) slechts 24 cents kostte. Deze auto is bij uitzondering door H. M. de Koningin aanvaard als verjaargeschenk voor H. K. H. Prinses Juliana. De auto diende aan ruim 10.000 soldaten tot leermiddel, was o.a. getoond op de tentoonstelling van Handarbeid Leger en Vloot, op de militaire huisvuiltoonstelling te Amsterdam (Jan. 1917, Stedelijk Museum) en is door Prince's leerlingen in de Oranje Nassau Kazerne nagemaakt op particuliere bestelling. — Onze foto geeft den auto volledig uitgerust als reiswagen.

„O,” en even kwam er een verschrikte uitdrukking op haar gelaat, „en je Papa?”

„Die vindt het alles goed, schat! Hij is niet iemand met conservatieve begrippen. Ik heb je toch gezegd kindje, dat Papa niet harteloos is? Hij zei: „als je die oude liefde nog in je hart bewaard hebt, beste jongen, haal je meisje dan maar hier.” Dus, liefste, ga maar mee, mijn ouders wachten je.”

Wel zag Line er tegen op, de eerste maal dat groote, elegante huis binnen te gaan, doch Fritz' ouders kwamen haar vriendelijk tegen en schertsten om haar inpalmen van hun jongen, die nu al dadelijk ook met trouwplannen in zijn hoofd rondliep. Ze vroegen haar of ze niet nog een paar jaar wachten zouden, maar Fritz zei lachend, dat ze al lang genoeg gewacht hadden en dat hij niet van plan was er een koperen engagementsfeest van te maken. Hij wilde trouwen, en dat wel binnen enkele maanden.

„Nu moet je hooren, Line, wat een toon dat jongmensch direct al aanslaat,” zei Fritz' vader lachend. „En weet je nu hoe dat komt? Omdat hij weet, dat ik bezig ben het

EEN VERJAARGESCHENK AAN H. K. H. PRINSES JULIANA.

De auto terwijl hij onderweg gerepareerd wordt.

„Ja,” zei de heer Willner in zichzelf, „jij gaat maar weer. 't Is toch een zegen... 't is een groote zegen.”

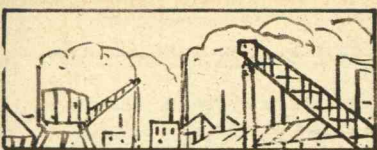
Nu was de kleine Fritz al een jaar oud, en wanneer zijn vader van 't kantoor thuis kwam, strekten zich een paar mollige armpjes naar hem uit en het hooge, heldere stemmetje kraaide dan „Papa, papa!” En er speelden nu 's middags drie menschen rond de grasperken, die zich gelukkig gevoelden en lachten en juichten met elkaar. Wanneer Fritz des

avonds zijn jongen op zijn knieën rijden liet, zag Line het met een gelukkigen glimlach aan, en ze schudde het lieve hoofd wanneer Fritz van een verre toekomst sprak en met zijn eerstgeboorne redeneerde alsof die hem volkomen begripen kon. Hij zei dan: „Ja, mijn jongen, later word jij mijn compagnon en dan zullen we werken samen, kereltje; dan zullen we de fabriek tot ongekenden bloei brengen en jij zult me daaraan helpen,” en omdat de oudere Fritz dit met zulk een nadruk zeggen wou, boog hij zijn hoofd tot vlak bij het blozend gezichtje van zijn jongen. Dan zag de kleine Fritz zijn kans schoon en greep hij met stevige knuistjes zijn vader in het haar, en Line maakte lachend de kleine vinger-tjes los en zei dat het nu tijd was voor den kleinen Fritz om te gaan slapen, want dat moeder met den

(Zie vervolg op pag. 10.)

1-MEI-BETOOGING TE AMSTERDAM. Overzicht van den stoet met zijn vaandels en banieren.

UIT HET VOLLE LEVEN

DE GEMEENTELIJKE KEUKEN TE AMSTERDAM.

Foto links: Verleden week hebben een aantal plaatselijke autoriteiten officieel het eten geproefd, dat verschaft wordt door de gemeentelijke keukens te Amsterdam. Op onze foto ziet men den Burgemeester van Amsterdam aan het hoofd van de tafel. Naast hem Mevrouw Tellegen-Fock. Foto rechts: Het eten wordt met auto's naar de distributieplaatsen gebracht.

HULDEBLIJK ROOSEN.

De fraaie beker, die den heer Leopold Roosen door het personeel der Fransche Opera werd aangeboden bij zijn 25-jarig kunstenaarsjubileum. De beker is uitgevoerd door de Kon. Utr. Fabrik van Zilverwerken en Penningen van C. J. Begeer.

OTTO KNAAP. †

Te Utrecht is op 50-jarigen leeftijd overleden de kundige journalist OTTO KNAAP, die vele jaren als correspondent voor Nederlandsche bladen in Parijs gewerkt heeft. — De bekende toonkunstenaar HUBERT CUYPERS herdacht deze week in het concertgebouw te Amsterdam zijn 25-jarig jubileum als zoodanig.

HUBERT CUYPERS.

COLLECTE VOOR „ONZE JONGENS TE VELDE“.

Door de Vereeniging „Ons Leger“ te Kampen is op Prinsesjesdag (30 April) een collecte gehouden ten bate van „onze jongens te velde“ en zij heeft dit weten te doen in zeer aantrekkelijken vorm. Een keurige praalwagen met als hoofdfiguur een kolossalen rijdenden leeuw onder breeduitplooierende nationale driekleur (het embleem van „Ons Leger“), omringd door een escorte van Landstorm-Vrijwilligers en voorafgegaan door een muziekkorps, trok door de straten onder enorme belangstelling van de burger- en militaire bevolking.

MISSIE VAN NEDERL. OFFICIEREN AAN HET DUITSCHE FRONT.

De Missie van Nederlandsche officieren, die op uitnodiging van de Duitse regering een bezoek heeft gebracht aan de Duitse gevechtsfronten. De 2e van rechts is de Duitse officier, die aan de missie was toegevoegd.

VELDLOOP H.A.V.

Door de Haagsche Athletiek Vereeniging is Zondag 6 Mei een veldloop gehouden, waarvan wij geven, links: een moment uit den wedloop voor burgers, en rechts: de militaire deelnemers in de duinen.

BOMMEN O

De Molenstraat, waar eenige pakhuizen door brand verwoest werden.

De commandant van Schouwen en Duiveland, 1e Luit. J. P. Louwerse. Verder: serg. P. J. Remijn, serg. J. C. Mink, (zittend) de soldaat Van Luyken, serg. D. Tellekamp, die met levensgevaar een tweetal vrouwen hebben gered. Zij staan tusschen de puinhoopen van het huisje, waaruit zij de twee oude vrouwtjes redden.

In den nacht van 29 op 30 April heeft een vliegtuig, waarschijnlijk van Engelsche nationaliteit, b zijn verbrand, en ruim honderd meer of minder ernstig beschadigd; de materiele schade wordt op ruïne door de bommen aa

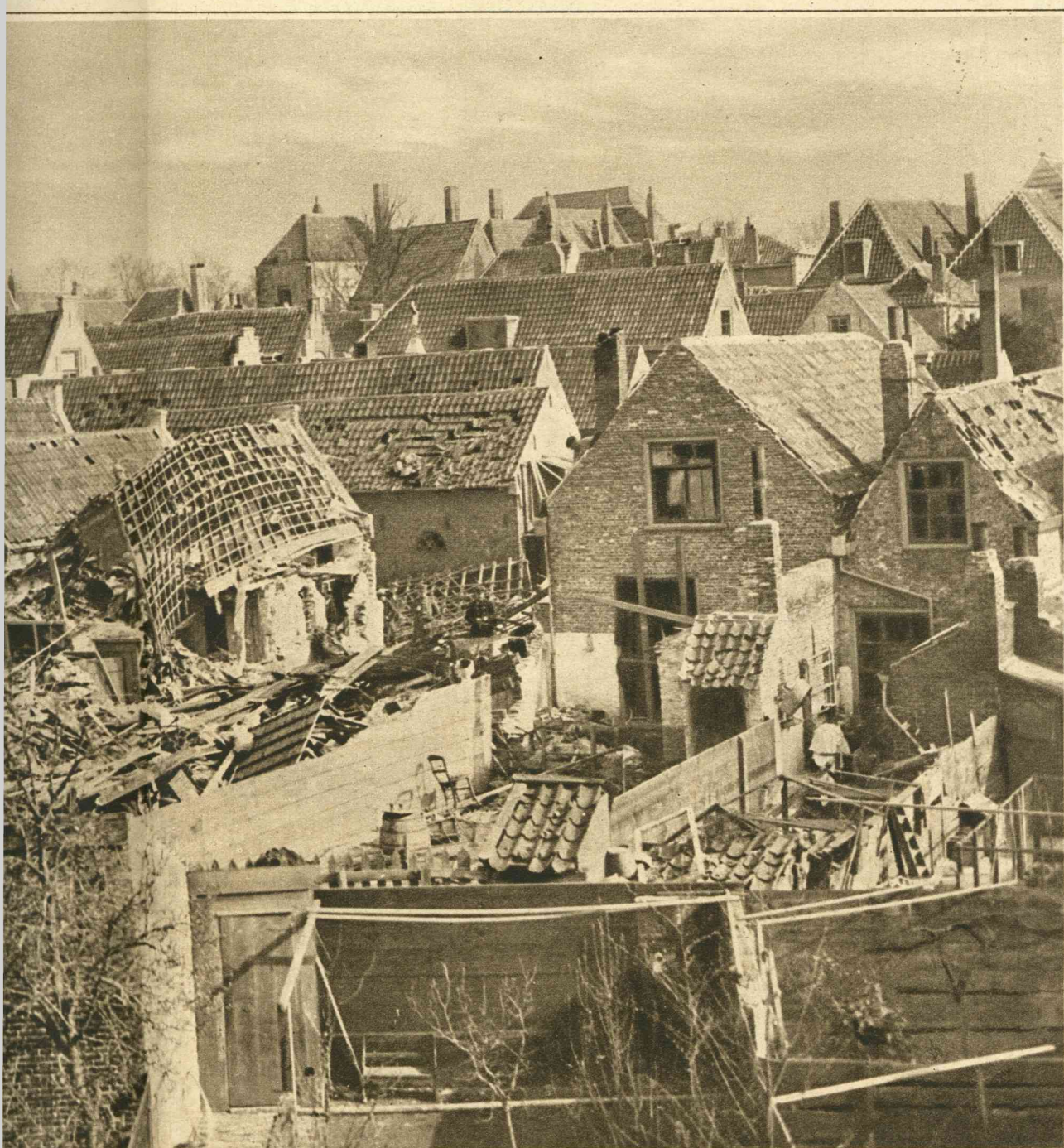

Het huis in de St.-Domiusstraat, waarin de familie Leydekkers zoo rampzalig om het leven kwam. Deze foto werd aan de achterzijde der woning genomen.

Een oud vrouwtje en haar redder, die haar helpt zo Haar huisje brandde geheel uit. Half waanz

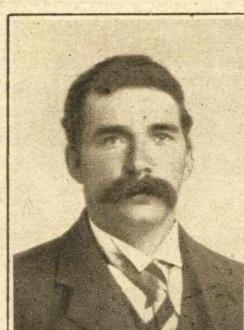
N OP ZIERIKZEE

elsche nationaliteit, bommen geworpen op Zierikzee. Er zijn drie doden te betreuren, allen behorende tot één gezin. Vijf huizen
vele schade wordt op rond fl. 100.000 geschat. — Hierboven: Panorama van de verwoesting in de arbeiderswijk. Men ziet de
door de bommen aangericht en de gaten in de daken.

De St.-Domiusstraat, waar drie mensen, de rijtuigmaker Leydekkers, diens vrouw en pleegkind, werden gedood.

Het echtpaar Leydekkers en hun pleegkind, die bij de ramp het leven verloren. Bovenstaande foto's werden tusschen de puinhoopen teruggevonden.

r, die haar helpt zoeken naar nog bruikbare overblijfselen van haar bezittingen.
neel uit. Half waanzinnig liep zij den geheelen dag door den chaos.

De slaapkamer van de familie H. Polvliet, waar bijna niets gespaard bleef. De familie zelf ontkwam ternauwernood aan den dood.

(Vervolg van pag. 6).

grooten Fritz nog wat in den tuin wou wandelen. Dan maakten ze beiden in den zomer nog hun gewone avondwandeling door den tuin en het was een der heerlijkste uren van den ganschen blijden dag.

Toen kwam, na al die blijde, gelukkige dagen, hun donkere dag, de donkere dag voor velen. Dat was de dag toen het zwaard de scheede verliet, toen bij den vasten stap der miljoenen de krijgsmuziek weerklonk en alles, wat weerbaar was, optrok tot den vreeselijken strijd der volkeren. En de ijzeren plicht vroeg niet naar geluk dat men achterliet, ook niet bij Fritz Willner. Hij was mede aangewezen tot de verdediging van zijn vaderland, en hij had te gehoorzamen. Dit was het vreeselijkste, wat Line kon overkomen, veel, veel ontzettender was het, dan de scheiding van acht jaren. Haar liefste nu vaarwel te moeten zeggen en te weten, dat hij in gevaar verkeerde, in doodsgevaar; dat er andere, vreemde soldaten zouden zijn, die zouden loeren achter heuvels en heggen om hem neer te schieten en zóó meedoogenloos te doden hun schoon geluk.

Fritz sprak haar moed in bij het afscheid, ofschoon het hem zeer, zeer moeilijk viel, toen hij ze zag staan, zijn teer vrouwtje met zijn stamhouder op den arm. Die lachte maar, die kleine Fritz, en greep naar al het blinkends, dat zoo vreemd en mooi was aan het lichaam van den grooten Fritz. Line hield zich flink; ze was doodsblijk en gaf haar jongen even aan grootvader, toen ze haar liefste moest omhelzen, misschien voor 't laatst.

„Kom vrouwtje, ik leef nog hoor! Ze zullen ons wel sparen. Zoo'n groot geluk wordt niet verstoord door een geweerkogel. Dat moet een groote bom zijn en die zie je wel aankomen,” schertste hij. „Ik vraag gauw verlof. Wie weet hoe spoedig of ik weer bij jou en den jongen terug ben.”

jullie! Hier heb je 'm, vrouwtje, onzen schat, pas op hem en laat hem voor Paatje bidden.”

Nog een kus. „Dag vader, dag moeder.” Toen was hij gegaan en Line was alleen, alleen met haar kind.

* *

Reeds waren ruim twee en een half jaar verlopen en Fritz

DR. N. M. JOSEPHUS JITTA,

wethouder te Amsterdam, die dit jaar als zoodanig zal aftreden, heeft den wensch te kennen gegeven, niet meer vóór dit ambt in aanmerking te komen. De heer Jitta was een zeer bekend en populair Amsterdammer.

voorspelling was juist gebleken tot nu toe. Het geluk was niet door een geweerkogel gedood. Herhaaldelijk was Fritz met verlof thuis geweest en Line begon veel minder zenuwachtig te worden, en te gelooven dat ze het zich toch misschien

wel wat te schrikwekkend had voorgesteld, dat weggaan van haar Fritz. De jongen begon flink te worden en Line draafde nu met hem rond de grasperken wanneer Papa niet met verlof thuis was. Toch schrok Line nog telkens wanneer ze den post in de verte het tuinhok zag openen. Ze liep hem altijd halverwege tegemoet en van verre knikte de postbode al geruststellend, omdat hij wist dat het de hand van haar man was waarnaar Mevrouw het eerste keek.

Nu was het echter al twintig Februari en sinds den tienden had Line niets gehoord. Ze was onrustig en had een vaag voor-

gevoel van een onheil. Doch de oude heer Willner stelde haar gerust en zei lachend dat ze dat gevoel zoo dikwijls had. Dan bloosde Line en moest toegeven dat het waar was, wat haar schoonvader zei. Als dan een paar dagen over tijd de brief kwam, dan was haar angst weer verdwenen en lachend zei ze dan:

„Kleine Fritz, hier is weer een brief van grooten Fritz, kom mee, dan zal ik hem voorlezen!”

* *

't Waren stille dagen, den laatsten tijd aan het Westelijk front en Fritz zat met een paar kameraden enkele meters onder den grond. Zij lazen of schreven naar huis. Fritz deed het laatste, want 22 Februari was zijn moeder jarig en nu, op den 15den, wilde hij den brief posten, met een brief aan zijn vrouwtje.

Nu en dan liet de vijand zich op verren afstand hooren en soms sloeg ook wel een bom in; de manschappen waren echter veilig in hun onderaardsche holen. Slechts wanneer een bom juist binnen den vierkanten meter opening van hun grot zou slaan, ja dan... maar zulk een treffer was ondenkbaar. Bovendien scheen de vijand slechts te willen doen hooren dat hij niet sliep en op zijn hoede was. Het was, met

recht een stille dag. Plotseling... een vuurstraal, die als 't ware vlak voor Fritz' voeten uit den grond opsteeg, een ontzaglijke knal en de grot was gevuld met rook, terwijl drie, vier mannen zich kermend op den grond wentelden. Het was de ondenkbare treffer. Fritz had wel gelijk gehad. Geen geweerkogel had hun geluk gedood, dat moest een bom doen, en die had het gedaan... bijna.

Twee der mannen, die als door een wonder gespaard waren, maakten alarm, doch de roode-kruissoldaten hadden reeds het onheil bemerkt en kwamen in snellen pas, met de draagbaren aan de schouderriemen bengelend, nader. Fritz was doodelijk gewond. Een stuk ijzer was hem in de zijde geslagen en zelfs de roode-kruismannen zagen dat menschelijke hulp voor hem niet meer baten kon. Hij opende de oogen en er was een vraag in. Een der mannen boog zich dicht aan zijn mond.

„Laat mijn vader dit aan mijn vrouw zeggen...” fluisterde hij.

„'t Zal gebeuren, kameraad, 't zal gebeuren, stellig.” Toen was het gedaan, het geluk was tóch gebroken.

* *

Dat was de zwaarste gang in het leven van den ouden heer Willner. Zijn vrouw was thuis in ijlede koorts achtergebleven en nu moest hij het vreeselijke gaan melden aan de jonge vrouw, moest hij haar gaan zeggen dat haar geluk nu dood was, dat zij nooit haar liefste, en de kleine bengel nooit zijn „Papa” meer zou zien. En hoe dichter de arme oude man het huis van zijn kinderen naderde, hoe dieper zich zijn gestalte boog.

Line had hem reeds zien aankomen. Ze had den kleinen Fritz opgenomen om hem te laten wuiven naar grootvader. Maar dadelijk zette zij hem neer. Ze zag, dat er iets niet in

PROF. JHR. DR. J. SIX.

Door den raad van Amsterdam is benoemd tot hoogleraar aan de faculteit der letteren en wijsbegeerte van de Amsterdamse Universiteit Jhr. dr. J. SIX, thans buitengewoon hoogleraar in de kunstgeschiedenis. — Op 16 Mei a.s. zal het 25 jaar geleden zijn, dat prof. dr. H. BRUGMANS, sedert 1903 hoogleraar in de geschiedenis te Amsterdam, te Groningen cum laude werd bevorderd tot doctor in de Nederlandsche letteren. — Tot gewoon hoogleraar aan de Technische Hoogeschool te Delft om onderwijs te geven in de waterbouwkunde, de rioleering en watervoorziening, is benoemd prof. C. W. WEIJS.

PROF. DR. H. BRUGMANS.

PROF. C. W. WEIJS.

Toen wendde hij zich tot zijn vader. „Vader, U zorgt voor Line en den kleinen bengel en U ook, moeder?”

Line snikte krampachtig en ze wilde zich toch zoo graag sterk houden, voor hem, alleen voor hem. Straks zou ze haar droefheid wel uitschreien, straks als hij weg was. Hoe vreeselijk klonk dat: „als hij weg was.” Mevrouw Willner kon niet schreien, ze had geen tranen en staarde met groote droeve oogen in de heerlijke zomerpracht, daar buiten. Fritz' vader knikte slechts en drukte vast de hand van zijn zoon in de zijne. Ze zagen elkaar aan, de beide mannen, en ze begrepen beiden dat het een strijd zou worden op leven en dood, de strijd dien de jongste van de twee ging strijden. Toen nam Fritz zijn jongen op en hief hem hoog boven zijn hoofd, zoodat hij kraaide van plezier. Lachend wilde hij heengaan, niemand moest zijn ontroering bemerken.

„En jij kleine bengel...” begon hij.

„Papa!” kraaide de kleine.

Toen was het gedaan met Fritz' kordaatheid. Hij drukte het kind tegen zich aan en verborg zijn gelaat in de zachte kleertjes.

„Ik kom terug, jongen,” kreunde hij, „ik kom terug naar

A. FERWERDA.

Den 10en Mei a.s. hopen de heer A. FERWERDA en mejuffrouw A. BRUGMAN te Sneek den dag te herdenken, waarop zij vóór 60 jaar in het huwelijk traden. Het echtpaar, dat het eenig overgeblevene is van de 16 paren, die op dienzelfden dag te Sneek huwden, geniet met behulp van een Staatspensioen en eenige andere ondersteuning, een gezelligen en onbezorgden levensavond. — In de afgelopen maand herdacht de heer J. BEEK te Arnhem zijn 40-jarig ambtsjubileum als technisch ambtenaar, tevens gemeente-opzichter aldaar.

ANNA BRUGMAN.

J. BEEK.

orde was en een doodelijke angst kneep haar de keel dicht. Ze durfde hem niet tegemoet gaan, doch stil, met starende oogen naar de deur gericht, wachtte zij, tot hij zou binnenkomen. Eindelijk hoorde ze zijn tred in de gang, toen opende hij de deur. Line zei niets, staarde hem aan met brandende oogen en de oude man wist, dat hij niets te zeggen had, dat de waarheid met vurige letters hem op 't aangezicht gegrift stond.

„Ja kind,” zei hij heesch, „ik hoef 't je niet meer te zeggen, je heb 't al gezien. Line, staar zoo niet. 't Is vreeselijk, kindje, we lijden evenveel als jij. Line, kom kind, zeg nu eens iets, staar niet zoo vreemd,” en teeder legde hij zijn hand op het hoofd van de jonge vrouw.

Toen stond zij op en hij schrok van den blik in haar oogen.

„O God, bewaar ons voor het ergste,” bad hij.

Line sloeg haar beide handen boven haar hoofd tezamen en lachte, lang achtereen, een vreeselijken lach, want het was de lach van een krankzinnige....

* *

15 Febr. (Westelijk front). Niets bijzonders.

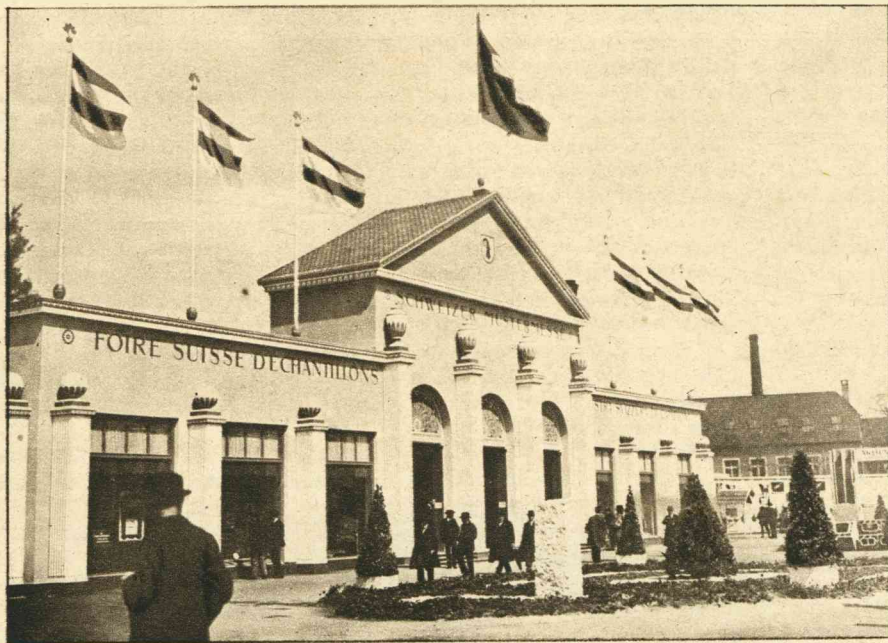
JUBILEUM ROSEN.

Dinsdagavond l.l. had in den Koninklijken Schouwburg te 's-Gravenhage de huldiging plaats van den heer Leopold Roosen, tegenwoordig directeur der Fransche Opera, naar aanleiding van het feit, dat het in 't laatst van April 25 jaar geleden was, dat hij voor het eerst als figurant en korist het tooneel betrad.

WERELDPANORAMA

GENERAAL PÉTAÏN.
die benoemd is tot chef van den Franschen grooten Generalen Staf. Hij is een zeer bekwaam officier, die in den oorlog snelle en groote promoties heeft gemaakt. Thans heeft hij de hoogste sport van de hiërarchische ladder bereikt.

DE EERSTE ZWITSERSCHER JAARMARKT.

Te Basel is de eerste Zwitsersche Jaarmarkt geopend. Meer dan duizend firma's zijn vertegenwoordigd.

HET HUWELIJK VAN DEN BROER VAN PRINS HENDRIK.

Te Gera, de residentie van den regeerenden vorst van Reuss, jongere Linie, is de prinses Feodora Von Reuss j. L., in het huwelijk getreden met hertog Adolph Friedrich zu Mecklenburg Schwerin. Op onze foto ziet men Z. K. H. Prins Hendrik, die den huwelijksgroet van een vlieger in ontvangst neemt op de binnenplaats van het kasteel.

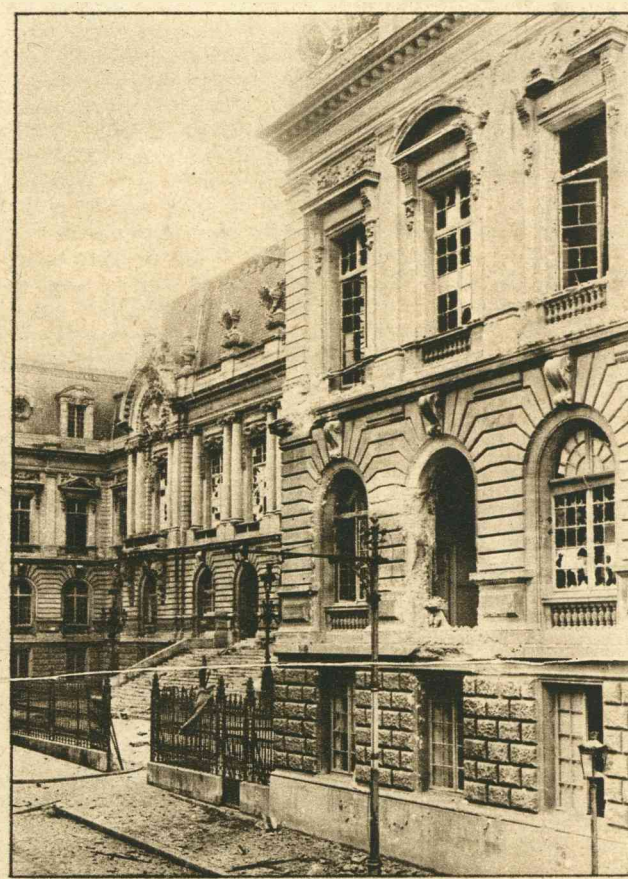
TALAAT PASJA IN BERLIJN.

Links: De Turksche Grootvizier (rechts, zittend) en de Turksche gezant te Berlijn, Hakki Pasja (links, zittend), in Hotel Adlon, waar Talaat Pasja is gelogeerd. Rechts: De Turksche grootvizier verlaat het hotel Adlon te Berlijn.

IN ST. QUENTIN.

De Kathedraal van St. Quentin, welke stad onder het bereik der Engelsche kanonnen ligt. Men ziet juist hoe een treffer in de Kathedraal slaat.

DE STRIJD OM ST. QUENTIN.

Links: De ruïnes in de Rue de Paris. Rechts: De linkervleugel van het gerechtsgebouw, die vooral erg van het artillerievuur geleden heeft.

NO. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(14)

HOOFDSTUK XI.

(Vervolg).

Wij namen den kortsten weg naar Beachy Head — dat heeft Jackson me verteld — en toen de automobiel ophield, gingen wij onder een heg staan en ging ik te voet op verkenning uit. Ik zag, hoe die man met den hoogen hoed een dame uit een groepje menschen aansprak, die naar 't uitzicht stonden te kijken, terwijl ze sandwiches aten, en het was zoo gemakkelijk als iets, om te begrijpen waar 't om ging — de Hooge Hoed drong er op aan, dat de dame met hem zou meegaan, de dame verbaasd, er eerst niets van begrijpend, maar eindelijk toegevend!

Als Juffrouw Forbes ons niet verteld had dat haar moeder haar geschreven had, dat zij dien middag aan Beachy Head ging picknicken, zou ik het spoor kwijtgeraakt zijn, want het had eerder den schijn alsof de Hooge Hoede een medeplichtige kwam afhalen. Maar ik had een vermoeden, dat, nu hij de dochter niet had gekregen, hij 't een of ander leugenachtige verhaal verzonnen had om de moeder mee te krijgen — iets nieuws geloof ik, op 't gebied van romans. Ik vond dat ik nu wel eens krachtig kon optreden en nadat ik iets van de kwestie aan Jackson verteld had, volgden wij het spoor van den auto opnieuw. Waar de wegen open waren, bleven wij een goed eind achter, maar in de dorpen en steden kropen wij dichterbij. We moesten in Tunbridge Wells ophouden om benzine op te doen, maar dat deed er niets toe, omdat Jackson de streek op zijn duimpje kende, en wij den automobiel in vijf minuten weer in 't zicht kregen, hoewel we in dien tijd heel wat mijlpalen voorbij vlogen. Daarna had er niets bijzonders plaats, behalve 't overrijden van een kip en een hond, tot wij aan Croydon kwamen — dat is te zeggen, ik wist dat 't Croydon was omdat Jackson 't zei, en ik veel vertrouwen in hem heb. Tusschen de bedrijven door, hebben hij en ik nog samen een autotocht afgesproken. Wel, buiten Croydon is een nieuwe weg, met een half-gebouwde villa aan 't begin en een afgelegen boerderij aan het einde. Die villa was juist wat we nodig hadden, toen de auto op de boerderij afreed. Ik sprong er uit, zei aan Jackson dat hij net doen moest of hij iets aan zijn machine te repareren had op den hoek van het volgende blok huizen en holde het Zwitsersche huisje in. Uit een achterkamer op de bovenste verdieping zag ik, dat de Hooge Hoed een dame de boerderij indroeg. Wat was dat? Ja, hij droeg haar. Ik denk dat hij haar chloroform of

zoo iets gegeven had om te maken, dat zij niet om hulp kon roepen. Ik vond 't een ellendig gevoel om daar maar te staan, zonder een hand uit te steken, maar ik dwong me te gelooven, dat een uur of wat langer niet zoo'n groot verschil voor de dame zou uitmaken, en 't beter zou zijn om de zaak aan de politie over te laten. Ik wachtte precies twintig minuten — ik keek al dien tijd op mijn horloge — tot de auto terugkwam. Ik holde naar beneden en, ik kon er juist inkijken, toen hij voorbij ging: de Hooge Hoed zat er alleen in. Hij sloeg den weg naar Londen in. Ik liep 't huis uit — ik durfde me niet te haasten uit angst dat iemand uit de boerderij mocht zitten te kijken — en dacht eens goed na terwijl ik naar Jackson terugliep. Er stonden mij twee wegen open, of Jackson achter den auto aan te sturen en zelf te probeeren om met U en de politie in verbinding te komen, of Jackson op wacht bij de boerderij te zetten. Of ik al of niet goed deed weet ik niet, maar ik liet den wagen maar schieten, en om deze reden: — Wij weten waar de dame is, en dat weet de schurk ook; als de politie kordaat optreedt kan zij haar redden zonder zijn weten, en een val zetten, waarin hij later terecht kan komen. Maar zij moeten spoedig komen. Deze telefoon is bijna een mijl van de boerderij verwijderd, en Jackson staat te trippelen van ongeduld bij de villa, waarover ik sprak. Wat staat er nu op het programma?"

Winter greep zonder complimenten naar den hoorn. „Ik ben de vertegenwoordiger van Scotland Yard, Mijnheer Handyside,” zei hij. „Als U soms ooit werk wilt hebben, komt U dan maar bij mij, J. L. Winter. Juffrouw Forbes is boos op mij omdat zij U had willen bedanken, maar dat moet nog maar een beetje wachten. Wilt U zoo gauw mogelijk naar het hoofdbureau van politie in Croydon gaan? Tegen den tijd dat

U daar zijn kunt, heb ik me in verbinding gesteld met den inspecteur daar, en hij zal wel voor de rest zorgen. Begrijpt U me? Adieu!”

Winter hing den haak op. Hij glimlachte Evelyn vriendelijk toe.

„Er is nu geen gelegenheid om aan Uw dankbaarheid lucht te geven,” legde hij uit. „Onze Amerikaanse vriend zal snel handelen meer dan praten op prijs stellen.”

Toen nam hij den haak van de telefoon weer ter hand en vroeg met het politiebureau in Croydon aangesloten te worden. „Ik moet dadelijk aansluiting hebben,” voegde hij er aan toe. „Het is over een dienstzaak.” In een opmerkelijk korten tijd was hij met Croydon aangesloten en spoedig was hij met den inspecteur van politie in gesprek.

„Hoe heet U?” vroeg hij.

„Ik ben inspecteur Wilkens,” was 't verbaasde antwoord.

„Was je niet sergeant in den tijd van den diefstal aan de Surrey Bank?”

„Ik ben Winter, van Scotland Yard. Herken je mijn stem niet?”

„Wel — er — —”

„Herinner je je dat slokje brandewijn niet dat ik je gaf toen we stonden te bevrozen in een tochtig warenhuis om drie uur 's nachts en we stonden te wachten op Smasher, die om zijn buit zou komen?”

„U bent vast en zeker mijnheer Winter.”

„Best! Goed dat je weet wie ik ben. Er is een ernstige zaak aan de hand. — Een bende Chineesche moorde-

woorden in Eastbourne te krijgen is, vóór laat komen,” zei hij. „Ik moet een goeden, snelloopenden wagen hebben.”

Zoo flink op stoom, was de hoofdinspecteur een toonbeeld van energie. Zijn uitpuilende oogen, zijn ferme kin, zijn gebalde vuisten, waarvan er één de telefoon omkleemde en de ander op de tafel rustte, maakten dat men aan hem kon zien dat hij een man van de daad was. Zijn trots had een gevoeligen klap gekregen, toen Wong Li Fu ontsnapt was, terwijl hij eigenlijk al in zijn handen was. Maar hij zou hem wel te pakken krijgen en die bokskunstjes zouden den Chinees in dat geval niet veel baten.

Haast vóór dat Theydon de kamer verlaten had, beet Winter Evelyn een vraag toe — er is geen ander woord voor.

„Wat is Uw telefoonnummer?”

Ze zei het hem, en weer moest er intercommunale getelefoneerd worden.

„Bent U daar, Mijnheer Forbes?” zei de Hoofdinspecteur, na een oogenblik wachten.

„Ja.”

„Ik ben Winter, van Scotland Yard. Ik wilde U even verzekeren dat Uw vrouw en Uw dochter binnen drie uur onder Uw dak zullen zijn. Mevrouw Forbes zal waarschijnlijk door een Amerikaanschen heer, Handyside genaamd, begeleid worden. U bent hem veel dank verschuldigd, want het is alleen aan zijn optreden te danken, dat Uw vrouw spoedig uit haar gevangenschap bevrijd zal worden. Ja, zij werd vanmiddag van Beachy Head ontfloed door Wong Li Fu,

maar door een wonderlijk toeval heeft die Mijnheer Handyside, een vriend van Mijnheer Theydon, haar spoor kunnen volgen, en er worden nu stappen gedaan om haar te bevrijden. Ik bel U alleen maar even op om U te vertellen dat dit ongelooflijk klinkend verhaal waar is. Uw dochter wil U nu spreken. Apropos — laat niemand hooren dat Mevrouw in Londen is. Zeg aan Uw dienstboden, dat zij niet over haar terugkomst spreken. Nog één woord — hebt U iets van Furneaux gehoord?”

„Ik heb niets van hem gehoord of gezien sinds wij aan het Bow Street Politiebureau afscheid namen. Maar wat is dat in vredesnaam dat U mij van mijn vrouw vertelt?”

„Uw dochter zal U wel alle nadere bijzonderheden vertellen. Wees kalm en blijf thuis. U kunt ons 't best helpen, door daar te blijven, waar wij U kunnen opbellen. Mevrouw en de Amerikanen zullen wel 't eerst komen, mogelijk vóór half acht. Als ze opgehouden worden, zal Mijnheer Handyside U telefoneren. Uw dochter zal U wel vertellen hoe laat zij en Mijnheer Theydon aan 't Victoria-station zullen aankomen. Zij komt nu aan de telefoon. Vergeef mij dat ik zoo kortaf ben. Er kunnen een massa dingen gebeuren vóór ik mij vanavond ter ruste begeef, en ik heb geen tijd mijn woorden uit te kiezen.”

Evelyn, die nu eindelijk gelegenheid had haar dankbaar hart uit te storten werd bijna door emotie overmand toen zij haar vaders stem hoorde.

„O, vader,” klaagde zij. „Ik heb zoo iets vreeselijks doorgemaakt sinds ik U even over vijf gesproken heb. Ik ben als een blok neergevallen, toen Mevrouw Montagu, die mee op den picknick was, mij vertelde dat een vreemd-uitziende man, met een litteken aan den linkerkant van zijn gezicht, die zei dat hij een dokter was, naar Beachy Head was gekomen en Moeder verteld had, dat ik om haar gezonden had.”

Zij ging voort met alles wat ze van de zaak wist te vertellen en was midden in een levendig relaas, toen Theydon aankondigde dat er een krachtige reiswagen klaar stond.

„Wilt U ons niet met U meenemen?” zei hij tegen Winter. „Er gaat hier geen trein vandaan voor half acht, en in een auto zouden we tegen dien tijd al een heel eind op weg naar Londen zijn.”

Winter had zoo'n verzoek wel verwacht, en een weigering lag hem al op de lippen toen hij zich bedacht, dat hij door Tunbridge Wells zou komen, vanwaar ze een vroegeren trein zouden kunnen halen. Een blik in het spoorboekje toonde aan, dat er om 7.15 een trein uit Tunbridge Wells ging.

„Ja,” zei hij. „Ik zal U een deel van den weg laten meereiden. Zeg aan Uw vader, Juffrouw Forbes, dat U om 8.40 aan 't Londen Bridge-Station zult aankomen. Als U tweeën Londen langs een anderen weg bereikt, denk ik wel dat U nogal veilig bent.”

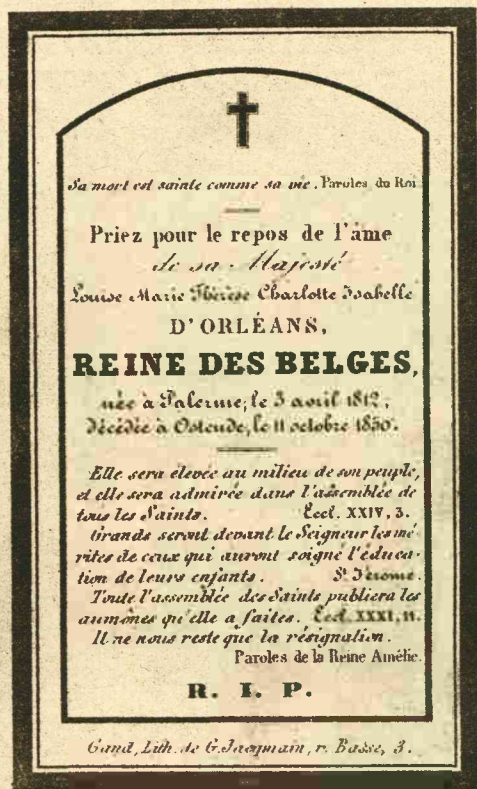
„Als er een Chinees komt opdagen tusschen hier en 't Fortescue Square, schiet ik hem op staanden voet dood,” zei Theydon, die zijn automatisch pistool tevoorschijn haalde.

„Dat zou ik maar niet doen,” lachte Winter.

EEN MERKWAARDIG BIDPRENTJE.

Een Nederlander, bekend om zijn reizen en weldadigheidswerken in België, kwam een dezer dagen toevallig in het bezit van bovenstaand merkwaardig bidprentje, waarvan hij ons toestemming gaf, een reproductie op te nemen. Aan de achterzijde leest men, behalve eenige spreuken en citaten, vertaald: „Biddt voor de zielerust van Hare Majesteit Louise Marie Thérèse Charlotte Isabelle van Orléans, Koningin der Belgen, geboren te Palermo 3 April 1812, gestorven te Ostende 11 October 1850”. De voorzijde geeft het portret van Louise-Marie van Orléans. — Het is niet onwaarschijnlijk, dat enkele oudere families in België nog een exemplaar van dit prentje bezitten.

naars hebben een dame ontvoerd, de vrouw van den Londenschen bankier James Creighton Forbes. Over een paar minuten zal 'n Amerikaan, een zekere Handyside, bij je zijn. Hij zal je 't huis in Croydon aanwijzen waarheen de dame in een automobiel is gebracht. Roep een stuk of zes agenten in burgerkleeren en twee in uniform bij elkaar en ga met Mijnheer Handyside mee — zonder natuurlijk de aandacht te trekken. Omsingel 't huis en arresteer iedereen, vooral iederen Chinees, die er probeert uit te komen. Bevrijd de dame en vraag Mijnheer Handyside haar naar huis te begeleiden, Fortescue Square No. 11, Belgiëviad. Als zij erg ziek is, wat niet waarschijnlijk is, laat haar dan naar een ziekenhuis brengen. In dat geval moet Mijnheer Handyside naar Mijnheer Forbes telefoneren. Bezet de boerderij en arresteer iedereen, die er komt, onder welk voorwendsel ook, totdat Furneaux of ik er komen. Ik zal over twee uur bij je zijn. Zeg aan Mevrouw Forbes, dat haar dochter met den eersten trein na half zeven uit Eastbourne vertrekt. Begrepen?”

„Ja, mijnheer! Denkt U dat die Chineezzen zullen vechten?”

„Wees er maar op bedacht. Maar na je schildwachten uitgezet te hebben raad ik je aan met de agenten in uniform het gebouw te doorzoeken. Apropos, je kunt me wat last besparen door aan Scotland Yard precies te telefoneren, wat ik je verteld heb. Vraag naar Furneaux. Als hij niet thuis is, moet je zeggen, dat ze 't opschrijven en later aan hem geven.”

„Ik zal er voor zorgen, mijnheer. Is dat alles?”

„Ja. Goedendag! Ik zal je over twee uur zien.”

Hij keerde zich snel naar Theydon.

„Zeg aan den hotelhouder, dat hij onmiddellijk den besten automobiel, die er maar voor geld of goede

„U zoudt wel eens een gaatje kunnen boren in een geheel onschuldigen bewoner van het Hemelsche Rijk. Maar ze zullen U niet lastig vallen. Wong Li Fu volvoert zijn eigen plannen, en op 't oogenblik wenscht hij zich geluk met 't bezit van een waardevolle gijzelaar. Maar, vooruit! Hebt U niet iets warms om aan te doen, Juffrouw Forbes? We zullen heel wat wind opvangen.”

Zij holde naar haar moeders slaapkamer en kwam er uit met een bontmantel en een auto-sluier, kleedingstukken, die zij wel gedacht had dat haar moeder niet zou aantrekken op het korte ritje naar Beachy Head. De hoteleigenaar leende den heeren jassen, en zij gingen op weg, niet zonder de hartelijke wenschen van verscheidene mensen in de hall, wier vrees voor mevrouw Forbes, Theydon verjaagd had toen hij den auto was gaan bestellen.

Winter gaf een nieuwe richting aan hun gedachten toen Theydon hem vroeg wat voor middelen de autoriteiten zouden aanwenden om het land van die afschuwelijke bende te bevrijden, die haar wraaknemingen volvoerde met een treurig beetje respect voor de wetten van Groot Brittanje.

„Als we Mijnheer en Mevrouw Forbes en deze jonge dame maar eenmaal veilig en wel in hun huis in 't Fortescue Square ondergebracht hebben, en ze beschermd worden, niet door hun eigen bedienden maar door de Londensche politie, zullen we ons wijden aan de uitroeiing van de heele bende,” kondigde hij aan. „Ik heb idee, dat als wij den belhamel te pakken hebben, de rest gemakkelijk zal gaan. 't Kan zijn, dat Furneaux' gevangene, Len Shi, door een Chineeschen tolk tot spreken gebracht kan worden. Dan is er ook nog 't vooruitzicht om een goede vangst in het huis in Croydon te doen. Het belangrijkste van alles is nog, dat Furneaux zoo lang van Scotland Yard wegblijft. Hij is druk bezig; anders zou hij zich al uren geleden daar vertoond hebben, al was 't alleen maar om te weten te komen, waar ik uithing. Dat heeft iets te beteekenen. Furneaux verspilt nooit zijn tijd. Gewoonlijk gaan we samen op jacht. Vandaag zijn we toevallig gescheiden, en misschien is dat maar goed ook. 't Is allemaal Uw schuld, Mijnheer Theydon.”

„Mijn schuld?” was de verbaasde uitroep.

„Ja. We hebben veel moeite moeten doen om U aan 't spreken te krijgen. Verbeeldt U, dat de politie gedwongen is geweest een telefoongesprek van een geacht en bekend schrijver af te luisteren vóór hij er toe gebracht kon worden om te bekennen wat hij van den moord in No. 17 afwist!”

Zóó was Furneaux dus achter 't geheim gekomen en had hij Theydon dien ochtend vermeld doen staan!

Door deze kwestie op 't tapijt te brengen, kwam de Hoofdinspecteur op gevaarlijk terrein, maar hoewel hij dat wist was hij nu vast besloten, dat er nu aan alle geheimzinnigheden een eind moest komen. Evelyn Forbes was geen onnoozele bakvisch, voor wie 't kwade van 't leven verborgen gehouden moest worden. Een flinke, intelligente vrouw, die reeds het gevaar geloopt had het lot van Mevrouw Lester te deelen, moest ten volle op de hoogte gebracht worden van alle moeilijkheden, waarmee de politie nog te kampen zou hebben. De Britsche wet en de Chineesche anarchie zouden spoedig in een strijd op leven en dood tegenover elkaar komen staan, en het was bespottelijk om te denken dat, hoe terughoudend haar familie ook was, dit scherpzinnige meisje niet zelf zou uitvinden hoe de vork precies in den steel zat en wat de schakel was die het lot van haar familie verbond aan dat der vermoorde vrouw.

Theydon deed alsof hij het antwoord van den detective nauwelijks hoorde, maar Evelyn kwam weer op het onderwerp terug toen zij in den trein naar Londen zaten, nadat Winter hen aan het station in Tunbridge Wells had laten uitstappen.

„Wat bedoelde de Hoofdinspecteur toch, toen hij zei dat U eerst geweigerd hadt hem te helpen?” vroeg zij. „Er zijn gapingen in de geschiedenis van deze zaak. Hoe bent U te weten gekomen dat mijn vader Mevrouw Lester kende? Waarom is 't net alsof U in 't begin met mijn vader samenspande tegen een onderzoek van de politie?”

Theydon merkte, dat hij er zich niet uitredde kon en begon toen maar bij het begin door het meisje het volledige, ware en onopgesmukte relaas van de gebeurtenissen van Maandagavond te doen. Een paar maal, toen hij even doelde op de oorzaak van zijn anders onverklaarbare handelingen — een oorzaak, die klaarblijkelijk niets anders was dan zijn belangstelling in het meisje zelf — bloosde zij een weinig en wendde haar oogen af. Maar zij luisterde stil toe en zweeg een oogenblik, nadat hij uitgesproken had. Toen mompelde zij slechts:

„Arme, lieve vader! Wat moet hij getobd hebben! En wat heeft hij 't goed voor mij verborgen.”

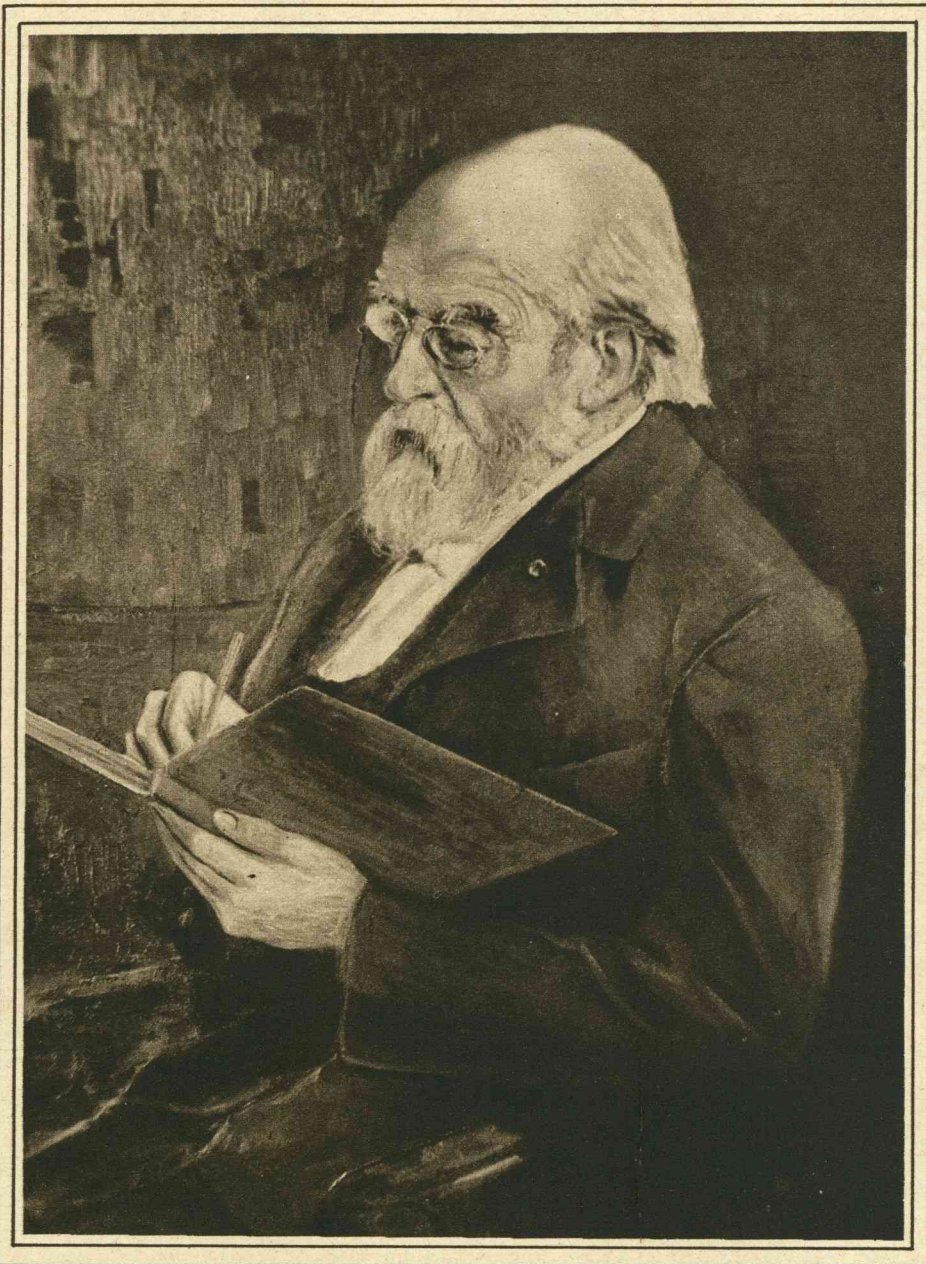
Na nog een poos van stilte, voegde zij er aan toe: „Wij zijn erg veel aan U verschuldigd, Mijnheer Theydon. Als deze ontzettende tijd voorbij is, en die ellendige kerels in de gevangenis gestopt zijn of 't land uitgejaagd, zal onze moeilijkheid wezen om U genoeg te bedanken voor wat U voor ons gedaan hebt.”

Surgit amari aliquid! Er is geen onvermengd genot in dit leven. Theydon was tezamen met de vrouw, die hij liefhad, en toch mocht hij geen woord van liefde over zijn lippen laten komen. In de eerste plaats durfde hij niet de dochter van een millionair het hof maken; en ten tweede, als dat mogelijk geweest was, zou hij te fatsoenlijk geweest zijn om te profiteeren van haar zenuwachtigen toestand en de diensten, die hij haar ongetwijfeld had bewezen, om uiting aan zijn liefde te geven.

Hij zuchtte dus, en keek uit 't raampje naar 't uitzicht, en stelde zich tevreden met te zeggen:

„Voor 't weinigje, dat ik gedaan heb, of beproefd heb te doen, ben ik al meer beloond dan ik in mijn wildste droomen heb kunnen hopen.”

Dit was al meer dan hij had willen zeggen. Verlegen

DR. P. J. H. CUYPERS.

Den 16en Mei a.s. hoopt de heer Dr. P. J. H. Cuypers te Roermond zijn 90sten verjaardag te vieren. Naar aanleiding van dit heuglijk feit, en omdat wij weten, dat den talrijken vrienden en vereerders van dezen grooten bouwmeester een goed-geslaagde beeltenis zeker welkom zal zijn, geven wij hierboven een reproductie van het voor eenige weken door Jan Kruysen te Heeze (N.-Br.) geschilderde portret, dat volgens de schriftelijke verklaring van den jubilaris-zelf, niet alleen wat uiterlijk betreft, uitstekend gelijkt, maar waarin ook karakter en ziel volkomen zijn uitgedrukt.

naar Evelyn kijkend om te zien of zij al of niet boos was over zijn woorden, was hij verbaasd te merken dat zij vuurrood geworden was, en nu op haar beurt naar het landschap keek. Toen herinnerde hij zich dat hij, in de opwindung van 't oogenblik, dat gevolgd was op 't bericht van haar moeders ontvoering door Wong Li Fu, haar gekust had. Had hij 't eigenlijk wel gedaan? Als hij 't niet gedaan had, waarom deed hij het dan nu niet? Maar dat was een onzinnige gedachte. En, o, ellendige twijfel: misschien was zij wel met een ander verloofd! Het was een opluchting, toen de trein in Sevenoaks even ophield. Toen hij weer voortging, zaten zij weer als gewone jonge mensen, en bespraken den aanval van de Jonge Mandjou's op de maatschappij, alsof de uitroeiing van politieke tegenstanders iets heel alledaagsch in het tegenwoordig Engeland was.

Eindelijk, na een reis, die hun in 't geheugen zou blijven, daar zelfs een prozaïsche trein den weg naar 't Wonderland kan voeren, kwamen ze aan London Bridge aan, en snorden in een taxi voort door straten met sombere warenhuizen, tot de lichten van Westminster zich weerspiegelden in den Theems, die als in een blauwen sluier gehuld was.

De taxi had nog niet opgehouden aan het huis in Fortescue Square of de deur werd wijd opengedaan en Tomlinson verscheen, geflankeerd door twee stoere

knechts. Het gezicht van den huisknecht straalde van genoegen.

„Nu is alles weer in orde, Juffrouw, nu U weer thuis bent,” zei hij blij. „Mevrouw is al meer dan een uur geleden thuisgekomen.”

Maar Tomlinson vergiste zich. Hij wist niet wat voor beproevingen er al weer in 't verschiep waren of hij zou den reizigers de waarschuwing toegevoegd hebben:

„Roep niet te spoedig victorie!”

HOOFDSTUK XII.

Nog niet overwonnen.

Mevrouw Forbes, een slanke, elegante vrouw, zag eruit alsof zij haar dochters oudste zuster was. Hoewel zij geregeld in 't begin van het Londensche seizoen door de hooikoorts naar de zee gedreven werd, was zij verre van een *malade imaginaire*. Zij ging ook niet graag. Ieder jaar hoopte zij tegen beter weten in, dat de vervelende ziekte zich niet zou vertoonen, en toch was de maand Mei nauwelijks aangebroken, of zij moest of haar man en haar dochter meetroonen uit de hoofdstad, of alleen in 't een of ander hotel aan de Zuidkust gaan logeeren. Zij had eerst Brighton geprobeerd, vanwaar Mijnheer Forbes naar de City heen en weer kon reizen, maar spoedig had zij bemerkt dat de dagelijksche treinreis niet goed voor zijn gezondheid was. Daarna had zij erop gestaan zich op te offeren en Evelyn met haar vader in het huis in de stad te laten, van het midden van Mei af tot einde Juni, wanneer ze met hun drieën naar de Schotsche Hooglanden gingen. Zij had natuurlijk geen flauw idee van de verschrikkingen, waarmee haar familie bedreigd werd; een donderslag aan een helderen hemel zou haar minder verbaasd hebben dan de smaad, dien zij moest lijden, toen zij uit Eastbourne werd gelokt in den sierlijken auto dien Wong Li Fu tot zijn beschikking had. Theydon was bijna een half uur in 't huis bezig met zijn ondervindingen te vergelijken met die van Forbes en Handyside — deze laatste was, door zijn buitengewoon groot aandeel in de avonturen van dien dag in het volle vertrouwen van de anderen opgenomen — toen Evelyn haar moeder in de bibliotheek bracht.

„Hier is iemand, die absoluut weigert zich ter ruste te begeven — vóór zij U ontmoet heeft, Mijnheer Theydon,” zei het meisje, stralend van vreugde en opluchting nu de schaduw des doods overbijgegaan was, schijnbaar voor altijd, en haar geliefde ouders ongedeerd waren.

Mevrouw Forbes, een door en door aristocratische vrouw, begroette haar gast bijzonder hartelijk.

„Ik heb de laatste uren geleefd als een van de personen uit die afschuwelijke toneelstukjes van de Grand Guignol in Parijs,” zei zij, hem met haar openhartige bruine oogen, die veel op die van haar dochter leken, aankijkend, „maar ik heb temidden van al die verwarring één indruk gekregen, en die is, dat als Mijnheer Frank Theydon er niet geweest was, mijn dochter en ik ons nu in zoo'n afschuwelijken toestand zouden bevinden, als maar mogelijk is.”

„Ik ben zoo gelukkig geweest een klein beetje van dienst te kunnen zijn, maar Mijnheer Handyside is de held van den dag,” zei Theydon.

„Ik ben U beiden héél dankbaar, zoo dankbaar, dat ik er geen woorden voor kan vinden, maar Mijnheer Handyside wedijvert met U in bescheidenheid, Mijnheer Theydon, dat U de *Deus ex machina* bent geweest, hoewel hij de machine zelf te pakken gekregen heeft, en zestig mijl per uur gereden heeft, om mij uit de klauwen van den draak te redden.

„Apropos, waar is die motorrijder — hoe heet hij ook weer?”

„Jackson, Mevrouw,” viel Handyside in. „Hij is weer terug naar Eastbourne gegaan — hij trok zich niets van de zaak aan. Ik heb 't met hem in orde gemaakt. De volgende week komt hij in Londen. Ik heb hem gehuurd voor een tocht langs de kust.”

„In een zijspan-wagen?” lachte Evelyn.

„Nee, wij zullen een voertuig nemen, waarin we een beetje meer plaats hebben.”

„Jim,” zei mevrouw Forbes tot haar man, „vraag 't adres van Jackson. Hem kunnen wij tenminste een tastbaar bewijs van onzen dank geven. Nee, Evelyn, ik ga nog niet naar bed. Ik blijf nog wat zitten praten. Ik moet alles hooren. De heeren moeten astublieft maar groote, zware sigaren rooken. Als ik tabaksrook inadend, zal ik er niet aan denken om te niezen.”

„Wat mij betreft, ik snak er na om te hooren wat er met U gebeurd is,” zei Theydon.

Mevrouw Forbes was al even bereid om van haar beproevingen te vertellen. (Wordt Vervolgd).

Van 20 Zuigelingetjes.

(Bij de foto's).

De Zuigelingen spreken: Wij zijn de twintig zuigelingen, die verpleegd worden in het „Tehuis Annette” te Amsterdam, en die nu verhuizen naar de Alberdingk-Thijmstraat 38. Elk van ons kost dagelijks 50 cent aan voedsel, kleding, wasch en huisvesting. De eigenaar van het huis Vondelkerkstraat 10, waar wij woon- den, heeft de huur opgezegd, omdat de bureu geen kindergeschrei meer wilden hooren. En als kleine kindertjes kunnen we nu eenmaal niet altijd stil zijn. De dames, die voor ons zorgen, bevonden zich toen in groote moeilijkheden, daar zij nu wel een huis moesten koo- pen, uit vrees weer verdreven te zullen worden. Ook voor de ver- huizing en inrichting is veel geld noodig en nu komen wij allen U vriendelijk verzoeken, het bestuur een beetje te willen helpen, door een jaarlijksche bijdrage of door een gift in eens. Als U op ons ver- zoek ingaat, bericht U het dan even aan Mevr. Wed. Mr. E. van Lier-Witz, Penningmees- resse, 39a v. Eeghenstraat, Am- sterdam. Wij zullen U natu- urlijk héél dankbaar zijn.

De zuigelingen klaar om te verhuizen.

Voor onze Huis- moeders.

Nu het voor menige huisvrouw ten gevolge van de buitenge- wone omstandigheden zoo moei- lijk is, voor haar wasch de noo- dige ingrediënten bijeen te krijgen, meenen wij goed te doen de aandacht van haar te vestigen op een in ons blad in de ad- vertentie-kolommen aangekon- digd Zakje Blauw, dat door de Ultramarijn-fabrieken te Sas van Gent wordt in den handel ge- bracht. De kwaliteit van dit Blauw, dat ook in de moeilijs- te tijden aan de eischen van iedere goede waschvrouw zal voldoen, en dat steeds in elke hoeveelheid verkrijgbaar is, be- hoeft voor geen ander ter wereld onder te doen. Bovendien steunt men door het te gebruiken onze Nederlandsche industrie. De oppervlakte van deze Ultrama- rijn-fabriek, die de eenige in ons land is, beslaat twee hectaren, terwijl een zestigtal werklieden er geregeld werk vinden.

De verzending per verhuiswagen. Links op de foto het vorige gebouw in de Vondelkerkstraat.

DE SCHOOLWEDSTRIJDEN.

Van de door den Amsterdamschen Bond voor Lichamelijke opvoeding uitgeschreven Schoolwedstrijden geven wij hierboven, links: Een groep der deelnemers en deelnemsters aan de wedstrijden. Rechts: De eindstrijd in korfbal.